

Arrest

nr. 83 687 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 18 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 7 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Pindi Bhago. In augustus 2010 eiste uw buurman R. A. een deel van jullie grond op. Hij beweerde dat uw grootvader schulden had bij hem. Jullie gingen hier niet op in. Op 4 januari 2011 zouden u en uw broer in jullie velden gewerkt hebben toen jullie aangevallen werden door R. A. en zijn mannen. Jullie zouden afgeslagen zijn. Uw vader zou dit gemeld hebben bij de politie. Op 11 februari 2011 zou u door

onbekenden beschoten zijn op straat. Uw vader zou dit bij de politie gemeld hebben. De politie zou een "FIR" (First Information Report) hebben opgesteld en ze zouden R. A. hebben gehoord. R. A. zou echter een machtig man zijn en de politie zou verder niets gedaan hebben. Hierna zou heel uw gezin jullie dorp verlaten hebben. U zou naar een oom in Faisalabad gegaan zijn. Hier zou u van een vriend gehoord hebben dat R. A. u had gevonden. U zou een man van R. A. gezien hebben. U zou bedreigd zijn. Hierna zou u bij een andere oom in Faisalabad verbleven hebben. In juni 2011 zou u Pakistan over land verlaten hebben. Na een reis door Iran en Turkije zou u in België aangekomen zijn. Op 18 juli 2011 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van een identiteitskaart en vertaling en een "FIR".

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde een conflict omwille van grond te hebben met een buurman. Dit is een interpersoonlijk conflict en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pakistaanse staatsburger (zoals blijkt uit uw identiteitskaart) en u behoort tot de religieuze meerderheid der sunnieten. U verklaarde weliswaar te stemmen, maar tevens gaf u aan dat uw voorkeur bij het stemmen geen invloed heeft op de problemen die u beweerde te kennen in Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 6). Tevens verklaarde u nooit gearresteerd te zijn, noch zou er ooit een aanklacht tegen u neergelegd zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde enkel dat uw autoriteiten u niet genoeg bescherming boden, maar uit uw verklaringen blijkt nergens dat u een vrees voor vervolging door uw autoriteiten koesterde. U had u wegens uw problemen met R. A. dan ook tot de autoriteiten kunnen wenden voor bescherming. U deed dit maar volgens u zou de politie hier niets mee gedaan hebben. Dit is een holle verklaring die u niet kunt staven. Bovendien spreken uw eigen verklaringen deze bewering tegen. Uit uw dossier blijkt immers dat de politie uw klacht tegen R. A. aanvaardde en registreerde in een "FIR" die u neerlegde. Bovendien beweerde u dat de politie naar het buitenhuis van R. ging om hem te ondervragen (gehoorverslag CGVS p. 9). Dat de politie hem hierna niet meteen arresteerde dient niet te wijzen op een gebrekkige interesse van de politie. U gaf aan dat u de dader van de schietpartij niet herkende, maar u ging er van uit dat het in opdracht van R. A. was gebeurd (gehoorverslag CGVS p. 9). Het is dan ook mogelijk dat de politie nood had aan extra onderzoek vooraleer ze tot een arrestatie kon overgaan. De bescherming die een overheid biedt moet niet absoluut zijn. Daar de politie bereid was uw klacht te registeren en ze duidelijke stappen tot onderzoek zetten, kan hun niets verweten worden. Mocht u niet tevreden zijn over het tempo van het onderzoek dan had u zich nog altijd kunnen wenden tot hogere autoriteiten. U verklaarde dat dit niet ging daar R. A. u en uw vader bedreigde. Hier staat tegenover dat R. A. die u omschreef als een lokaal machthebber niet eens in staat was om uw vader te verhinderen om tweemaal naar de lokale politie te gaan. U verklaarde dat de lokale politie schrik had van R. A., maar toch stelde het lokale politiebureau een klacht op tegen R. A. en ze hebben hem opgezocht in het kader van een onderzoek, wat het geloof in uw bewering dat R. A. lokaal veel invloed heeft, volledig ondermijnt. Niets stond u dan ook in de weg om uw gelijk op een juridische manier te behalen.

Om dit lokale conflict te vermijden had u zich tevens tijdelijk elders kunnen vestigen. U verklaarde dit tevergeefs geprobeerd te hebben, maar aan deze verklaring kan weinig geloof worden gehecht. U verklaarde vier maanden in Faisalabad verbleven te hebben, maar u legde tegenstrijdige verklaringen af over uw laatste maanden verblijf in Pakistan, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een poging ondernomen te hebben om in Faisalabad verblijven te hebben. U verklaarde dat juist voor uw vertrek uit Pakistan een week in Karachi verbleef. Deze week plaatste u in de tweede maand van 2011 (gehoorverslag CGVS p. 2). Hierna beweerde u voor Karachi in Faisalabad verbleven te hebben. U plaatste uw aankomst in Faisalabad in de elfde maand van 2011. Daar uw laatste verblijf in Pakistan in Karachi in de tweede maand van 2011 lag kon u in de elfde maand van 2011 niet meer in Faisalabad verbleven hebben. Hierop gewezen legde u verwarrende verklaringen af. U kon uw verblijf in Karachi en Faisalabad niet meer plaatsen. Uiteindelijk verklaarde u in februari 2011 pas naar Faisalabad gegaan te zijn ondanks uw eerdere verklaring (gehoorverslag CGVS p. 2). Voorts verklaarde u dat de mannen van R. A. u al vonden na een maand verblijf in Faisalabad. In dit licht is het dan ook zeer bevreemdend dat u hierna nog eens drie maanden in Faisalabad verbleef, weliswaar op een ander adres, maar nog steeds bij een familielid. Deze bewering ondermijnt uw vrees. Gezien

deze onduidelijkheden kan er dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw beschrijving van uw laatste maanden in Pakistan. uit wat voorafgaat kan dan ook niet worden besloten dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan dient te vrezen voor een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4 § 2 b) van de wet over Subsidiaire bescherming.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet afkomstig bent uit deze regio en daar u geen problemen kende met uw autoriteiten, staat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg. U verklaarde immers familie in Faisalabad te hebben. U komt dan ook niet in aanmerking voor een Subsidiair beschermingsstatuut zoals omschreven in artikel 48/4 § 2 c) van de wet over Subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het ging hier enkel om kopies van uw identiteitskaart en uw "FIR".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing opkomt en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de materiele schending aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. Het verzoekschrift voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de aard van verzoekers problemen verkeerd heeft ingeschat. Verzoeker verwijst naar meerdere passages uit zijn CGVS-verhoor die dit moeten ondersteunen: *“waarbij eerst gevraagd werd naar verzoekers politieke voorkeur (pagina 5, zesde laatste vraag van de pagina). Verzoeker geeft daarbij te kennen dat hij aanhanger is van de PMLN. De vragen die daar onmiddellijk opvolgen hebben betrekking op de datum van de verkiezingen en de positie van de PMLN. Pas de tweede vraag op pagina 6 van het gehoorverslag luidt: Vraag: “hebben deze politieke activiteiten iets te maken met uw problemen?” Antwoord: “nee” Het is echter geheel onduidelijk waarop “deze politieke activiteiten” betrekking heeft. Een lezer van het gehoorverslag die enige ervaring heeft met de systematiek van de gehoren bij het CGVS, kan veronderstellen dat met “deze politieke activiteiten” verwezen wordt naar de politieke voorkeur van verzoeker, waarnaar acht vragen eerder werd gepeild. Voor verzoeker zelf maken het woord “deze”, dat verwijst naar iets wat net voorafgaand is vermeld, en “activiteiten” (die verzoeker immers niet heeft gehad, hij was niet politiek actief, maar had enkel een uitgesproken politieke voorkeur) niet noodzakelijk, en waarschijnlijk niet, dezelfde link naar de vraag met betrekking tot zijn politieke voorkeur. Het is integendeel mogelijk en waarschijnlijk dat hij “deze politieke activiteiten” linkte aan de twee vragen die net daarvoor werden gesteld (zie p. 5-6 gehoorverslag), nl. Vraag: “wat is huidige politieke positie pml-n?” Antwoord: “niet zo goed, eerst zaten ze in de regering en toen vertrokken ze” Vraag: “wanneer hebben ze regering verlaten?” Antwoord: “ze zaten bijna drie jaar in regering en sinds anderhalf jaar hebben ze regering weer verlaten”. Met andere woorden dacht verzoeker dat “deze politieke activiteiten” verwees naar de politieke positionering van de PML-N als geheel, maar niet naar zijn eigen positie. Door de gesloten manier van vragen stellen van het CGVS kwam tijdens het gehoor echter niet naar voor dat verzoekers conflict met R. A. wel degelijk politieke motieven heeft. Met name trachtte R. A., nu deze de macht had, de personen van wie hij wist dat ze hem politiek niet gunstig gezind waren, te tonen wie de machthebber was, door hen op allerlei manieren te provoceren en te pesten. Het opeisen van de gronden van verzoekers familie past in deze strategie. Zoals verzoeker heeft aangegeven waren er immers geen schulden van verzoekers grootvader ten aanzien van R. A.. Indien het CGVS zou opwerpen dat verzoeker dit zelf had kunnen opwerpen, dan wijst verzoeker er op dat de gesloten manier van vragen stellen dit zeer moeilijk tot de facto onmogelijk maakte. Het gehoorverslag blijkt ook in zeer beknopte bewoordingen te zijn opgesteld (geen lidwoorden, amper voornaamwoorden), hetgeen het moeilijk maakt om de nuances te vinden die bij bepaalde vragen en antwoorden werden gelegd.”*

3.2.1. Verzoekers uitleg over een beweerde politiek geïnspireerde vervolging komt vergezocht en onsaamhangend voor en kan geenszins blijken uit een gewone lezing van het gehoor. Immers werd vanaf midden p. 5 (12de laatste vraag en niet 6de laatste vraag) geïnformeerd naar verzoekers politieke affiliatie en volgen de vragen zich logisch op (ooit politiek actief? partij verbonden? lid? stemgedrag, verkiezingen) om uiteindelijk te vragen naar de band tussen verzoekers politieke voorkeur en zijn ingeroepen asielmotieven. Het is dan ook niet ernstig in het verzoekschrift een politieke vervolging naar voor te schuiven terwijl verzoeker dit voordien ronduit ontkende (gehoorverslag p. 6), noch is het ernstig R. A. plots de positie van burgemeester van verzoekers dorp Pindi Bhago (verzoekschrift, I. Feiten) toe te dichten, terwijl verzoeker voorheen verklaarde *“tehsil counsillor en chairman van union council”* (gehoorverslag p. 6) of zelfs gewoon *“een dorpsgenoot”* (vragenlijst vraag 3.5). Verwerende partij stelt dan ook terecht dat de a *posteriori* interpretatie van verzoekers verklaringen feitelijke grondslag mist. Ook wijst verweerder er terecht op dat verzoeker hypothetisch blijft waar hij stelt dat *“het goed mogelijk is”* dat verzoekers asielmotieven een politiek verband hebben.

Voorts ziet de Raad allerminst in hoe de bewering dat er beweerdelijk amper lidwoorden of voornaamwoorden werden opgenomen in het verslag, verzoeker ook maar enigszins zouden kunnen verhinderd hebben om nuances te leggen, laat staan om de voorgehouden politieke context te verduidelijken, te meer nu verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn relaas, waarbij hij dienaangaande geen enkele opmerking maakte.

3.3. Het verzoekschrift meent dat verzoeker wel interne beschermingsmogelijkheden heeft gezocht. Verzoeker zou naar de politie gegaan zijn om het probleem te melden en heeft vastgesteld dat men hem niet wilde helpen, of minstens dat de politie daar niet toe in staat was. Aangezien R. A. zelf de lokale machthebber was in Pindi Bhago, had hij wellicht directe leiding over deze politiediensten, of is het minstens geloofwaardig dat deze lokale politiediensten niets wilden ondernemen tegen hem. Het is ook daarom dat de politie enkel een *first information report* opstelde en geen verder onderzoek voerde. In

feite gaf men aan verzoekers vader, die de klacht indiende, enkel een relaas van zijn klacht, zonder veel meer. Verzoekers familie kon echter niet op daadwerkelijke bescherming rekenen van de politiediensten. Hij liet immers melden dat hij met zijn leven bedreigd werd door zijn buurman, en toch bleef het enkel bij dit *first information report*. Het feit dat R. A. ondervraagd werd door de politie in zijn buitenhuis doet hieraan geen afbreuk, maar kan integendeel een manier geweest zijn voor R. A. om aan de politie duidelijk te maken wat zijn positie was, zodat verder niets ondernomen werd. Het is evenmin realistisch om van verzoeker te verlangen dat hij zich bij de hogere politiediensten zou gaan beklagen. Het is algemeen gekend dat in Pakistan veel smeergeld circuleert, waarmee men bepaalde diensten kan omkopen. Merkwaardig genoeg brengt het CGVS hiervan geen documentatie bij in het administratief dossier. Het is bovendien onredelijk om van verzoeker te eisen dat hij dit zou bewijzen, dit is een quasi onmogelijke opdracht voor een gewone burger zoals hem. Bovendien is het zeer de vraag of van verzoeker, die reeds twee ernstige incidenten had meegemaakt, verlangd kon worden dat hij zich hogerop zou beklagen. Zijn leven was immers acuut in gevaar. Het aankloppen bij hogere politiediensten bood geen uitzicht op een snellere oplossing.

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker thans een nieuw asielrelaas naar voor schuift voortgaand op enkele boute beweringen die strijdig zijn met zijn vorige verklaringen. Zo blijft de beweerde burgemeestersfunctie van R. A. niet-geobjectiveerd, noch wordt toegelicht waarom verzoeker dit, volgens de versie van het verzoekschrift belangrijke gegeven, niet heeft gemeld op het CGVS wanneer hierom uitdrukkelijk gevraagd werd. Verzoeker kan zich dan ook niet op deze functie steunen om een andere interpretatie te geven van zijn asielrelaas, te meer nu hij ook niet aantoonde dat R.A. de oorzaak is van de beweerde onwilligheid van de politie en in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat R. A. wel degelijk verhoord werd, wat wijst op een onderzoek ten gronde en geen angstige of politiek beïnvloede aanpak van de lokale politie. Overigens is verzoeker ook tegenstrijdig waar hij beweert dat de politie geen verder onderzoek voerde, maar tevens stelt dat R. A. ondervraagd werd. In deze stelt de Raad tevens vast dat verzoeker naliet een officiële vertaling bij zijn FIR te voegen (terwijl hij dit wel voor zijn identiteitskaart heeft gedaan), zodat deze evenmin inhoudelijk geverifieerd kan worden. Verder hecht de Raad geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daar waar verzoeker daarenboven verwijst naar corruptie om te vergoelijken dat hij geen beroep deed op hogere Pakistaanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoeker in deze niet eens pogingen ondernomen heeft, zodat dergelijke nalatigheid niet als verschoning kan worden aangewend en dat de boute bewering van corruptie in verzoekers geval op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt. Voorts dient te worden herhaald dat verzoeker de bewijslast heeft (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk of wenselijk zou zijn. Het verwijt dat het CGVS van de beweerde corruptie geen documentatie bijbrengt in het administratief dossier, is evenmin ernstig wanneer verzoeker incoherent is en dergelijke corruptie *in casu* geenszins aannemelijk maakt.

3.4. Met betrekking tot het intern vluchtalternatief stelt het verzoekschrift: *“Opnieuw echter blijkt de manier van vraag stellen mee verwarring te hebben gezaaid. Het klopt wel dat verzoeker tegenstrijdig was, maar hij heeft zichzelf onmiddellijk gecorrigeerd en daarna wel een coherente versie van zijn verblijf in Faisalabad gegeven. Het feit dat men een vraag fout begrijpt, zeker in het begin van een gehoor wanneer men nog wat moet gewoon worden aan de setting, en zich daarna herformuleert houdt op zich niet het bewijs van een leugen in. Verzoeker herhaalt bij deze, zoals hij ook heeft verklaard onderaan pagina 2 van het gehoorverslag, dat hij tot 11/02/2011 thuis in Pindi Bagho is verbleven en vandaaruit naar Faisalabad is gegaan, bij zijn respectievelijke ooms. Hij is vertrokken in de maand juni 2011 naar Karachi. Daar heeft hij een week verbleven om vervolgens naar België te vertrekken. Het is logisch dat hij naar Karachi, een grote stad in Pakistan, trok om van daaruit naar het buitenland te vluchten. Verzoeker heeft bovendien geen enkel belang om hierover foute verklaringen af te leggen. Zelfs als hij te kwader trouw zou zijn, kan niet worden ingezien welk voordeel hij zou hebben met deze verklaring. De meest plausibele verklaring van deze tegenstrijdigheid is dan ook dat hij zich gewoon vergiste of de vraag fout interpreteerde”*.

3.4.1. Evenmin vermag verzoekers aangevoerde vergissing of foutieve interpretatie van de vraag de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake zijn verblijf in Faisalabad te weerleggen, dewelke overduidelijk blijken uit het gehoorverslag (p. 2), zeker gezien van een persoon met een *Bachelor Science* mag verwacht worden dat hij minstens zijn verblijfplaatsen op een chronologische manier kan toelichten;

derhalve blijven ook deze motieven onverminderd overeind. De Raad stelt verder vast dat verzoeker bijzonder tegenstrijdige verklaringen op de DVZ (verklaring vraag 21) en het CGVS (gehoorverslag p. 4) aflegt inzake zijn identiteitskaart en zijn paspoort, zodat hij niet aannemelijk maakt deze niet te kunnen voorleggen. Verzoeker toont dan ook niet aan wanneer hij zijn land verliet en faalt in zijn medewerkingsplicht.

3.5. Verzoeker beperkt zich aldus tot het verdraaien van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van verwijten naar het CGVS maar laat na aan te tonen dat verzoeker – zelfs al zou R. A. intussen burgemeester zijn met enige politieke armslag – internationale bescherming moet invoeren omwille van een grondenconflict. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins aan de hand van objectieve en rationele argumenten de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.9. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK